

ACTIVITATS

TESIS

GRUPS DE RECERCA

ENTREVISTES

AVENÇOS

A FONTS

MEDI AMBIENT I CONSERVACIÓ

Paul Robbins ha centrat el seu treball en la política que envolta la silvicultura i la conservació de la vida silvestre a Rajasthan, Índia, un lloc on alguns dels últims llocs del subcontinent segueixen prosperant. La seva recerca recent l'ha portat de tornada als Estats Units i s'ha centrat en la passió perdurable dels nord-americans pels seus jardins i les complexitats de la política de gestió dels arbres en els marges reiterada del parc de Yellowstone.

Considerat un dels investigadors més reconeguts mundialment en el camp emergent de l'ecologia política, Paul Robbins és autor de manuals de referència com *Political Ecology: A critical Introduction* i del llibre premiat *Lawn People: How Grasses, Weeds, and Chemicals Make Us Who We Are*, sobre política i medi ambient, entre molts d'altres articles i textos científics relacionats amb la ciència de la conservació i gestió del medi ambient, les ciències socials i les humanitats.

Com a director i professor de l'institut Nelson ha estat impulsor de diverses iniciatives innovadores en el camp de l'educació i ha fet de l'institut un centre de referència a nivell mundial en el canvi climàtic global.

02/2015 - "Els científics han de canviar de mentalitat per protegir la natura"

Entrevista a Paul Robbins, director de l'Institut Nelson d'Estudis Ambientals de la Universitat de Wisconsin i un dels experts mundials en ecologia política. Ha visitat la UAB convidat pel programa ENTITLE de l'ICTA.

Als humans ens agrada pensar que els parcs naturals i les àrees protegides del planeta són salvatges, però el cert és que estan afectats per nosaltres constantment, diu Paul Robbins. Ni les regions més remotes se'n lliuren, de la mà de l'home. A més, moltes espècies silvestres viuen en espais naturals que l'home ha fet seus, com els boscos d'on traïem la fusta o les plantacions on es conrea cafè a l'Índia. Així que algun tipus de gestió és necessària en la majoria dels casos per conservar la natura i protegir la biodiversitat. La "humanització" requereix ser responsable, fins i tot per a les zones salvatges, regulant la gestió del seu ús i del seu accés.

Vostè diu que les polítiques públiques marquen el destí de les espècies salvatges.

Sí. Al sud de l'Índia, on he fet recerca uns anys, moltes d'aquestes espècies estan en plantacions de cafè, cautxú o nou d'areca, en terrenys que pertanyen a grangers i on treballen camperols molt pobres, que estan marxant cap a les ciutats. Sense treballadors, per mantenir la seva producció, els grangers canvien els conreus per fer-los més intensius i hi posen pesticides, el que determina el destí de les espècies que hi viuen, com ocells o amfibis. Per això, calen polítiques que millorin la vida d'aquests treballadors.

Com quines?

En primer lloc les destinades al seu accés a l'educació, a la sanitat i a serveis bàsics com l'electricitat. I després les que afavoreixen un preu de la seva força de treball suficientment alt com per a què hi vulguin romandre. Els governs han ajudat sempre els grangers, però no han pensat mai en aquests camperols ni en les espècies salvatges.

Qui ha d'intervenir per conservar la natura en aquest espais?

Cal treballar plegats entre tots els agents que hi tenen quelcom a dir. Els governs locals i centrals amb els grangers propietaris dels terrenys. Però també els conservacionistes, i per això han de canviar la seva estratègia, perquè en general s'han centrat, de manera encertada, en àrees naturals com els parcs naturals, però les plantacions de què parlo ocupen quinze vegades més superfície. Aquest és un gran repte, perquè els conservacionistes tendeixen a pensar només en espais salvatges.

A Europa és diferent, hi ha una llarga història de col·laboració amb els propietaris dels terrenys cultivables i de pastura sobre la conservació, perquè el paisatge està molt humanitzat. Als EUA també se centren molt en els espais salvatges i ara estem aprenent, poc a poc, a pensar també en les granges, els ranxos o les ciutats, on també hi trobem espècies per conservar. Per als biòlegs és un canvi de mentalitat difícil.

Protegir espècies a les ciutats?

Un dels gran reptes actuals és que molta de la natura salvatge que volem conservar no està a les àrees protegides o en zones salvatges. Està a les ciutats, a les granges, als terrenys de pastura, als boscos que estan sent gestionats per obtenir la fusta, etc.

Històricament la conservació ha estat pensada en termes de tenir espais tancats i zones controlades. Però ara, la vida silvestre està prosperant per tot arreu. Així que el repte per a la conservació és treballar amb els propietaris de les terres, amb les agències de govern local i amb els planificadors urbanístics.

Els canvis que s'estan produint, molt d'ells per l'activitat de l'home –en els boscos tropicals, en la temperatura, en el nivell del mar, etc.–, estan alterant tots els ecosistemes. I això suposa un enorme desafiament per als científics, que han de canviar la seva manera de pensar sobre la protecció de la biodiversitat. Han de veure-la com un problema humà i no com un problema de la natura.

És possible mantenir espais naturals fora de l'activitat humana?

Sí, per suposat que podem tenir àrees naturals reservades, però l'impacte humà és tan gran que inevitablement necessitem pensar de manera innovadora.

Tornant a l'Índia, aquelles plantacions, amb tota la seva biodiversitat, estan a prop de parcs naturals, el que fa que es beneficiïn mútuament. Si es destrueixen les zones del voltant dels parcs només tindràs una petita illa amb alguna biodiversitat. I al contrari. Necessitem tot el sistema, els parcs naturals i els conreus amb el seus treballadors als afores del parc, i treballar plegats per la conservació.

Als EUA, a Yellowstone, ens vam adonar fa dècades que no era suficientment gran com per sostenir els grans ramats de bisons, llops o ants que hi viuen. Hi havia dues opcions: una era augmentar la grandària del parc, el que era políticament impossible, perquè implicava treure tota la població d'aquesta àrea, i l'altra, crear una àrea on la població hi vivia, compromesa a tenir cura de la vida salvatge i la biodiversitat.

Per a això serveix l'ecologia política?

La influència de l'home en la natura és tan nombrosa i tan diversa que no es pot imposar una regulació o una norma d'ús o d'accés sense que hi hagi sempre perdedors i guanyadors. De vegades hi ha un cost ecològic però també pot haver-hi un benefici ecològic. En aquest marc, l'ecologia política permet estudiar qui guanya i qui perd en les diferents maneres de prendre aquestes decisions. És una manera de preguntar i respondre qüestions abans de prendre el que podrien ser decisions dolentes, i això la fa

molt poderosa.

Els que perden sempre són els animals i les plantes.

Sí, estem davant de l'extinció més massiva de tota la història de la nostra espècie, perquè l'última extinció massiva va ser abans que els humans existissin. I nosaltres estem provocant aquesta extinció en massa.

Hi ha sovint perdedors entre els animals i les plantes en perill d'extinció, però també dic que en molts casos pots tenir guanyadors. Si mires què passa a Nord-Amèrica, els llops estan tornant als paisatges. En alguns casos els hi han reintroduït els biòlegs, en d'altres, senzillament s'hi han adaptat, s'estan tornant més intel·ligents en aprendre a viure al voltant de la gent.

A l'Índia, les panteres, que van estar prop de l'extinció, estan tornant. Per què està passant això? És perquè estan vivint ara al voltant de les granges i de la gent. Així, aquesta extinció massiva és una història terrible, però hi ha raons per ser optimistes, hi ha maneres per treballar a i al voltant de la natura.

María Jesús Delgado

MariaJesus.Delgado@uab.cat

Si tens propostes: premsa.ciencia@uab.es

E-mail per rebre el nostre butlletí

Enviar